

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 103, Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1765).

Uden for Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Sagen kan ikke uden Tingets Samtykke behandles i dette Møde, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg Samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Simonsen): Som man vil se, møder Udvalget atter i Aar med en enstemmig Indstilling om Indfødsretsforlaget. Dette Resultat er dog kun naaet gennem lange Forhandlinger i en Række Udvalgs-møder. Der har ikke i Udvalget været nogen Afstemning, saaledes at ingen er tvunget ind i Forslaget eller skudt ud ved nogen Flertalsmagt; i Retning af Enighed kan alt-saa dette Udvalg vel nok opstilles som et Eksempel for andre.

Som man vil se af den i Betænkningen anførte Statistik, har Udvalget ikke været snæversynet. Man har søgt at vise Humanitet over for Ansøgerne. Selv om visse Grundsynspunkter naturligvis maa fastholdes, er der taget tilbørlige Hensyn til de sociale Vanskeligheder i Tiden efter Krigen, og man har i flere Tilfælde set bort fra mindre Straffe og ogsaa fra offentlig Hjælp, som er ydet midlertidigt, især hvis den paagældende har vist sig ivrig for at tilbagebetale Hjælpen helt eller delvis. Derimod synes Udvalget ikke godt om Ansøgere, der aabenbart har vist Ulyst til at betale deres paalignede Skat eller bidrage efter Evne til Opretholdelse af det Samfund, de lever i. Vil man have Sympati og Støtte, maa man ogsaa selv være villig til at yde efter Evne.

Jeg vil atter i Aar gøre opmærksom paa, at der med Hensyn til Naturalisation ikke

kan vindes Hævdetsret ved et vist Aaremaals Ophold her i Landet og ordentlig Opførsel i den Tid, saaledes som mange tror. Der eksisterer ikke lovbundne Regler for Erhvervelsen af Indfødsret. Det bør fremhæves, at Adgangen til at opnaa dansk Indfødsret har til Forudsætning, at vedkommende Andrager er indlevet i det danske Samfund og i dansk Kultur, og Opnaaelsen af Naturalisation er i intet Tilfælde at betragte som en Ret, som en Andrager kan gøre Krav paa, naar visse Betingelser er opfyldt. Om et Andragende om Indfødsret skal bevilges, beror udelukkende paa Lovgivningsmagtens og Administrationens Bestemmelse i det enkelte Tilfælde, og naar Afgørelsen skal træffes, foretages der ikke alene en Sigtning af Andragerne gennem en individuel Bedømmelse af den enkeltes Forhold i det hele, men der vil tillige kunne tages Hensyn til, om det maa anses for ønskeligt at begrænse Omfanget af den Indfødsretslov, der behandles. Det vil som Regel ikke nytte at indsende Andragende om Indfødsret, før det i Ministeriets Cirkulære af 14. Juni 1935 nævnte Aaremaal er forløbet, og for om muligt at komme paa Indfødsretsloven et bestemt Aar, maa den paagældende helst have indgivet Andragende derom inden Midten af Maj Maanedet foregående Aar. Langvarige Undersøgelser er nemlig ofte nødvendige.

Jeg skal paa hele Udvalgets Vegne anbefale Forslaget om Indfødsret med de stillede Ændringsforslag og tilføje Haabet om, at Lovforslaget paa Resten af Vejen gennem Rigsdagen maa faa samme bliden Bør, som Indfødsretslovforslagene har haft i de senere Aar.

Forsvarsministeren (Alsing Andersen): Min Kollega Indenrigsministeren er forhindret i at være til Stede ved Forhandlingen her i Dag, men jeg er bemyndiget til paa hans Vegne at takke Udvalget for det meget omfattende og dybtgående Arbejde, Udvalget har præsteret ogsaa i denne Rigsdagsssamling. Saavel Ordførerens Udtalelser som den foreliggende Betænkning er jo et udmærket Udtryk for det Arbejde, der er udført med det Stof, der her er Tale om.

Hermed sluttete Forhandlingen.